

Obsah

Lezení a bezpečnost – Bříza ml.....	2
Chata LKP – Prachovské Doupě – Bárbí.....	4
Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (15. pokračování) – Zdeněk Petráň.....	6
Poslední lezecký den v minulém roce – Lachtan ml.....	13
Tradice NE – Milouš.....	16
Vzpomínky – Houmy a Lachtan ml	19
Vysoké Tatry – Téryho chata 31. 7. ÷ 6. 8.2016 - Ruda.....	25
Téryho chata – 2016 - Jenda	27
Léto ve znamení traverzů – Mazi	29
Sasko – Lachtan ml	37
Členské příspěvky LKP a ČHS na rok 2017	39

Lezení a bezpečnost

Vážení přátelé,

vzhledem k letošním častým pádům na Prachově bych se rád v krátkosti vyjádřil z pohledu záchranářů...

Předesílám, že nechci nějak polemizovat o schopnostech každého lezce, každý si svoje schopnosti musí odhadnout sám, nicméně... Takových pár poznatků by bylo...

Za prvé vím, že o bezpečnost se dbá, ale po pár zkušenostech se něco málo navíc udělat dá, a to je brát si helmu. Starý pískař, co nikdy helmu nepotřeboval, bude třeba říkat něco jiného, ale když spadne kámen, ta helma to poměrně dobře podrží, i když třeba drobnější poranění nastane, pořád bude menší. To samé i při pádu, lepší skončit s otřesem mozku na chirurgii v Jičíně než s nitrolebním poraněním v Hradci (i když při pořádný prdě není vyloučeno i s helmou). O jištění smycema psát nemusím, jdou tam, kde jdou, a drží, jak drží... Ale je tisíckrát lepší dát i nevalnou smyci, která pád přibrzdí, než nedat vůbec. Se zlomeninou sice nic extra neuděláte, pokud nebudete fixovat po vzoru skautů. Ale podle mě je lepší dostat člověka pokud je při vědomí do pozice, která mu je jakžtakž pohodlná, než ho kamsi vláčet. Prachov je blízko a poměrně dostupný, proto je to lepší nechat na odbornících. Co se týče zlomenin páteře, snažte se s poraněným nehýbat vůbec, případně pokud možno opatrně!!!: položit na záda, ale lepší ve dvou záchráncích, tak, aby jeden držel hlavu v co nejpřímější poloze. Tedy je na místě volat o pomoc. Na Prachově chodí hodně lidí, proto by nemusel být takový problém někoho sehnat. Další věcí, co opět zvyšuje vlastní bezpečnost, je osobní lékárnička alespoň podobně vybavená jako ta v autě. Při otevřený zlomenině, tržný ráně, kdy je riziko krvácení, je vhodný škrtidlo či tlakový obvaz. Vše určitě znáte z autoškoly či kurzu pro nováčky. Do batohu se lékárnička snadno vejde a s věcmi pro první pomoc určenými se

to dělá snáz, než když je třeba improvizovat. S vnitřním krvácením neuděláte nic.

Nechci tady úplně rozebírat první pomoc, spíš jsem se chtěl zaměřit na spolupráci se záchranáři, a to: Pokud dojde k nějaké nešťastné události a musím vytočit tísňovou linku, je dobré pozorně poslouchat dispečera a detailně popsat místo, kde se nacházíte. Ideálně popsat třeba cestu, kudy jste tam přišli, tak aby posádka věděla a byla schopna se na místo určení co nejrychleji dostat... Poměrně dobře funguje aplikace Záchranka s GPS lokalizací, tu vřele doporučuji. Povětšinou k vám pojede pozemní posádka, která u vás bude dřív, a vrtulník, který z HK letí do 20 min., protože je potřeba připravit podvės. Pokud nastane situace, že helikoptéra bude na místě dřív, je třeba mrknout nad sebe, zda tam nejsou listnaté stromy, protože z vrtulníku přes ně není na zem vidět... Proto je dobrý dostat se na nejbližší světlé místo, kde vás dobře uvidí, a mávat. A pak se zase vrátit k postiženému. Nesnažte se vrtulník navigovat víc než tím, že máváním upřesníte lokalizaci. Nepobíhejte splašeně po okolí. Pokud vás posádka zaregistrovala, poznáte to tak, že začne kroužit přímo nad vámi a bude vybírat místo na nejlepší vysazení doktora a záchranáře, případně přistání... To vše už si pilot udělá sám a nikoho navíc nepotřebuje. Proto i z hlediska vaší bezpečnosti je lepší zamávat. Pokud vím, že si mě všimli, jít zpátky k postiženému. Protože to dost fouká, je dobrý postiženému krýt hlavu a sobě taky, protože kolem začne lítat dost bordelů. Většinou na místo přijíždí i hasiči a policie a zbytek si ošéfují záchranné sbory samy.

To je asi tak vše, pokud by měl někdo pocit, že jsem něco nenapsal a chtěl se na něco zeptat, není problém mě zkontaktovat a popovídat si o tom...

Přeji všem hezký lezecký čas a ve zdraví spoustu zápisů ve vrcholových knížkách.

Bříza ml.

Chata LKP – Prachovské Doupě

Myšlenka mít na Prachově nějaké doupě byla v našich hlavách od doby, kdy jsme začali chodit do skal. V období letních prázdnin nám svého času poskytla příjemné zázemí chata Svinčice, ale už tehdy nám bylo jasné, že je to útočiště pouze dočasné. Na jaře roku 2012 jsme se dokonce rozhodli vybudovat v jednom z prachovských údolíček naše doupě ve stylu skalního srubu, které bývaly v Klokočských skalách. Bohužel jsme skončili u základů stavby a krumpáč a lopatu tam mám dodnes.

Až o dva roky později jsme při zimní obhlídce skal narazili na chatu neda-leko Mravenčí věže. Roky jsme kolem ní chodili, ale naší pozornosti unikala. Skoro by se zdálo, jako by se na svém místě najednou objevila. Malá chata postavená na skalním masivu v roce 1953, odkud musel být v minulosti, než vzrostly stromy, krásný výhled na Jičín. Navíc pár kroků od skalního města. Podle vrstvy jehličí pod prahem byla evidentně dlouhodobě nenavštěvovaná. Hned nám bylo jasné, že je to to Doupě, které hledáme. Klubovna, kde se budeme moc scházet, vyrážet do skal, prostě mít kousek Prachova pro sebe.

Jiskřička naděje byla zažehnutá, ale trvalo ještě celé dva roky, než se úplně rozhořela. Na jaře roku 2016 jsme se s Prochorem vydali na prohlídku interiéru chaty s paní majitelkou. Chata vypadá zvenčí poměrně malá, ovšem vnitřní prostor nás překvapil svojí rozlohou i stavem, ve kterém se nacházel. Za vstupními dveřmi je předsíňka, ze které vede žebřík na půdu, a chodba do malé ku-

chyňky, která je propojená s hlavní místností. V té je stůl, židle, postele, kamna, zkrátka vše co skromný návštěvník potřebuje. Chybí však elektřina a není tu ani dostupná voda. To budou zřejmě hlavní důvody, proč je místo dlouhodobě opuštěné.

Zřejmě jsme na paní majitelku udělali dojem, protože nám následně předložila nabídku pronájmu, která se snad ani nedala odmítnout. Dva roky pronájmu zdarma resp. protislužbou za dohodnuté údržbářské práce na chatě a třetí rok za symbolických 500 Kč za měsíc s možností prodloužení smlouvy. Výbor LKP záležitost projednal a v červnu jsme se mohli pustit do první brigády. Na té jsme se sešli v hojném počtu a dali se do práce. Očistili jsme střechu, natřeli zábradlí, vyčistili a vymalovali interiér a především vystěhovali z chaty hromadu harampádí! Za účast na brigádě bych tímto rád jmenovitě poděkoval Lájíškovi a Márovi Šoltysovým, Pětě, Mírovi a Rádovi Jedličkovým, Pavlům Šulcovi a Kupkovi, Bobříkovi, Bóčovi, Dvořkymu ml., Adámkovi a Vítkovi, protože udělali moc a moc práce.

Na začátku července proběhla druhá brigáda, při které se podařilo vyčistit půdu a položit na ni novou podlahu pro hambálek. Mladíši ukázali, že za to umí vzít, a ve složení Vašek Karásek, Dan Bukovský, Jára Macoun, Eliška Macounová a Petra Karásková pracovali celý víkend.

Samozřejmě proběhla i malá kolaudace a chata byla pokřtěna jménem Doupě. Ve zbytku sezóny posloužila jako základna při školení správců skal a prvovýstupců pořádaným ČHS, účastníkům Prachovské čtyřadvacetihodinovky, lezcům z Nového Zélandu a nakonec i k přivítání nového roku.

Počínaje letošním rokem bude Doupě oficiálně přístupné všem členům LKP a jejich přátelům za podmínek, které se dočtete v nově vzniklé sekci na webu www.LKP.cz. Klíče budou k dispozici v prodejně Fugasových Sagita Out-

door na Husově třídě, případně v Holíně č. p. 17 u správce Doupěte, kterým jsem měl čest se stát.

Věřím, že Doupě bude místo, kde se budeme během lezecké sezóny setkávat a být blíže tomu, co máme tak rádi.

Doupěti a lezení zdar!

Bárbí

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (15. pokračování)

Na minulé procházce jsme se věnovali nejznámějšímu vršku Prachova, skále, před kterou varovala již Mládkova píseň: *“...nelezte na skálu, co je hodně špičatá, spadnete do písku a svou rodnou vísku, nespatriíte více...”*. Naštěstí se zadařilo, do písku jsme nepadli a své rodné vísky jsme nakonec ve zdraví zase spatřili. Po špičaté Jehle tedy následuje, jak bylo minule slíbeno, její skorodvojče – *Prachovská čapka*.

Její vršek s oblibou ukazoval turistům z vyhlídky „Českého ráje“ legendární průvodce skalami (a původem polský šlechtic) pan Dučinský z Holína, který jej nazýval „Republikánská čapka“, protože byla podle něho nápadně podobná čepici, kterou nosili francouzští komunardé.

Co do dějin horolezeckého dobývání má Čapka s Jehlou mnoho společného. I ona byla poprvé zdolána skvělým Waltrem Barthem stejného dne 20. 8. 1929. O tomto saském lezci jsme si ledacos pověděli již při minulé procházce okolo Jehly a právě tam jsme uvedli, že její vrchol byl dobyt téhož dne, ale až po vítězství nad Čapkou.

Všichni, kdo Barthovu „Normálku“ pravidelně zdolávají, jistě znají její dvě nepřijemná místa. Tím prvním je dost „blbě“ osazený 1. kruh, ke kterému je více jak dobré se zajistit smyčkou ze sokolíku, ze kterého pak děláme vachrlatý krok do-

prava za hranu. Další záludností je pár metrů hned nad kruhem, které dokážou občas pěkně orosit čelíčko i krajinu okolo řitě, když náhodou nevyjde pořadí rukou v chytech, které se odspoda zdají bohaté. Neznalého lezce obvykle falešně vyláká směr do pěkně členité stěnky mírně doprava, což se mi zpočátku taky několikrát stalo, a pak je dost často ouvej se z toho dostat – jestli riskovat dál nahoru nebo raději nějak rychle zpátky. Nakonec jsem zjistil (a jistě i mnozí další), že nejlepší je to od kruhu přímo vlevo po hraně, kde je chytů míň, ale jdou pěkně střídavě za sebou a člověk po třech krocích s ulehčením stane na polici u velkých hodin. Dál už je to přes druhý kruh na vrchol brnkačka. Pouze závěrečný výšvih je nutno trochu promyslet, v poslední době si proto k jeho provedení odskočím cvaknout slaňák – inu není nad bezpečně dožití stáří ve zdraví. Slaňuje se k jihu přes sedélko přesně tak, jak kdysi pokračoval Barth ke svému následnému prvovýstupu na Jehlu, když si prý navíc z vrcholu Čapky odjistil osazování svého jediného kruhu této věže.

Ze sedélka od jihu vede na vršek Čapky několik přímých variant, ale jsou dost blízko sebe a je v nich trochu zmatek, navíc nejsou nic moc, a že by se nějak lezly, jsem si nevšiml.

Skutečnou bombou byl v roce 1967 prvovýstup Milana Enta. Zda si jej vymyslel sám, nevím, ale vsadil bych spíše na Kořase. Možná však, že se na nápadu spolupodílela i tehdejší další část úderného družstva – legendární pískařská dvojčata Fery Pulpán a Polda Páleníček. Milan Ent, tehdy na vrcholu své lezecké formy, dokázal prokličkovat údolní stěnou s pouhými 2 kruhy a vznikla tak slavná „*Kazálnica*“ nazvaná podle stejně slavné polské tatranské stěny. Enták byl na tuto linii celý život velmi hrdý a podle mě jej považoval za svůj nejlepší a největší prachovský prvovýstupecký počin. Když si bral za manželku Alici, pyšně předvedl ohromeným svatebním hostům její přezení, i když tehdy už nebyl v čele lezeckého družstva.

Samotný vznik této cesty nebyl zdaleka jednoduchý a najít klíč ke zdolání úseku nad 1. kruhem si tehdy vyžádalo mnoho pokusů. Tam, jako i mnoho jeho následovníků, se Milan snažil z nápadné římsy nad kruhem dostat do vizuálně snazšího terénu přímo nebo mírně doleva. Ale byl to právě jen optický klam a uchopitelnější chyt se prostě nekonal.

Enták nakonec řešení našel, a to tak, že nad kruhem vytraverzoval paradoxně naopak co nejvíce doprava a tam se právě na dosah ruky jako v pohádce zjevila krásná ostrá kapsička. Pak už jen stačilo za ni vyběhnout a rázem se člověk ocitl v pěkných šikmých trhlinách s ostrými okraji, které byly stále lepší, čím byl člověk výš. Tato krásná plotna končí velkými talíři, na které se dají pěkně pověsit lanovice.

Dalo by se čekat, že po takto dlouhém úseku by sem logicky patřil další kruh. Dobré smyčka však dodaly Milanovi odvalu, tak to zkusil ještě dál. Bylo nutno se dostat doleva ke hraně a to se nakonec podařilo za křehký talířek, za který je nutno se pověsit jen za ruku bez stupů. Vždycky, když jsem tenhle krok dělal, tak jsem vzdával holt Entákovu morálu, protože já už používal tento chyt mnohokrát použitý a „vyzkoušený“. S velkým ulehčením se pak dá ukročit na hranu, kde je pěkná polička k odpočinku. Pak už jen pár metrů po pěkných drobných pevných chytech ke 2. kruhu.

V tomto úseku si však není možno nevšimnout díry po vytlučeném kruhu. O co tady šlo, není zas tak těžké uhádnout. Milan tady původně osadil 2. kruh a od něho dolehl pod známý malý převis. Pod převiskem je sice pěkný, ale křehký talíř, tady však spadnout spolehlivě znamenalo dost dlouhou tlamu. Proto Milan kruh zase vymlátíl, v poměrně snadném terénu, který už znal, popolezl až metr pod převis a teprve sem dal další kruh. Zda ten původní ještě použil k zajištění, není známo, protože tuhle epizodu si nepamatuje ani Zdeněk Kořátko. Ten je sice jako poslední mezi prvovýstupci napsán, ale dostavil se, až když

spolulezci vytřesenému Entovi pomáhali postavením z kruhu převis nějak překřovat. Nakonec to pak byl Kořas jako jediný, který tento úsek jako poslední přešel čistě, protože tehdy pod ním už nebylo nikoho, kdo by postavil jemu, ale on to s jeho tehdejším obdivuhodným talentem provádět neuvěřitelný švihový kroky ani nepotřeboval.

Nad tímto tehdy dost adrenalinovým krokem bych se chtěl na chvíli zastavit a trochu se mu věnovat, protože je to prostě lahůdka, ve které ale stejně vždycky trochu mrazí za krkem. Je totiž nutno chytit křehkou lištu pod hranou převisu, vysrat se na pokusy tam vymyslet nějaký jištění (to stejně hned vypadne a navíc se marným montováním člověk zbytečně vyflusá) a ručkovat po ní co nejvíce doprava. Následující fintu mě naučil Petr Mocek. Chce to se za lištu pověsit oběma rukama, rozhoupat tělo a hodit pravou nohu doprava nad převis a tam ji patou zaháknout. Tímhle trikem se člověk krásně vyváží a může se přidržet už jen levou rukou. Pravačkou pak stačí šáhnout doprava nad převis, kde je skvělý chyt. A za něj se člověk lehce vytáhne nad převis a pak dál už je v krásném terénu plném talířků, kde se dá dát i slušné jištění.

Kdysi jsem tuhle cestu vyváděl Karlovi Charouskovi, který ji ještě nelezl a právě v okamžiku, kdy jsem se zdvihal přes převis, tak si mi sedla na kolena směrem ke skále vos, čehož jsem si ale nevšiml. Jakmile jsem pak nechtěně nohu s tím agresivním hmyzem opřel o stěnu, jala se mě ta bestie s chutí bodat. Já se tehdy tak tak držel a nemohl žádnou ruku pustit, abych té festové bolesti učinil přítrž a té pruhované hmyzí kurvy se zbavil. Tak jsem jen na celé Skalní město střídavě řval a sprostě nadával a bezmocně přihlížel, jak si s mou nohou vos stále intenzivně vyřizuje účty. Chudák Karel i dole přihlížející turisté o vose nevěděli a byly přesvědčení, že mi nejspíše docházejí síly a chystám se hodit tlamu. Sice pozdě, ale nakonec přece přišel spásný nápad a já jednou ranou ko-

lene o stěnu záludného nepřítele zlikvidoval. Karel si dost oddychl, když seznal pravý důvod celého dramatického vystoupení.

Dál už to není nijak zajímavé. Hezkou stěnkou pod vrcholový „kšilt“ Čapky a doleva vršek. Doufám, že téhle podrobné kuchařky využijí další zájemci o tuhle krásnou klasickou stěnu, kterou lze právem považovat za jeden z milníků v dějinách prachovského lezení, a náležitě si ji užijí.

Je pochopitelné, že údolní stěna Čapky lákala další borce a mezi nimi samozřejmě nemohla chybět Mocanova squadra. V roce 1974 vyslal Péta spárového specialistu „Živaga“ Karla Živného do nápadného sokolíkového odštěpu. Nějak však zapomněli na kovárnu, tak si Karlík musel vystačit jen s několika smyčkami. Přes tento handicap se mu nějak podařilo z konce spáry dolézt k 1. kruhu Kazálnice a vznikla tak „Varianta střelců“. Není jistě nutno připomínat, že o žádném její opakování jsem neslyšel do doby, když použil tento úsek ke své cestě „Bermudský trojúhelník“ Pavel Novák a s Mockovým souhlasem přidal kruh. Ale stejně tím lezeckou oblibu této direkce nezvýšil.

Také já jsem si spolu s „Vagónem“ Standou Šilhánem roku 1975 přihřál na Čapce svou prvovýstupeckou polívčičku. Jak jsem popsal v minulé kapitole, od kruhu „Údolní cesty“ na Jehlu jsem se probíjoval na konec šikmé spáry a tady jsem dal další kruh. Protože jsme tehdy někde zapomněli kladivo, tak jsme si ve dřevníku Turbazy půjčili obyčejnou sekeru, s tou jsem nabušil kruh a tento dřevorubecký vercajk pak dal této cestě také jméno. Od kruhu Standa dolezl do sedélka mezi Jehlou a Čapkou a tady zaštandoval. Řada pak zase byla na mně, tak jsem vytraverzoval doleva do západní stěny do nápadné spáry a tou pak následně kousek do díry, kde je fantastická lanovice. Chvilku jsme uvažovali, zda bych měl dál jít přímo spárou na její konec, tam dát další kruh a děj se vůle Boží. Nad jejím koncem se nám ale tehdy zdál totálně hluchý flek.

Proto jsme tuhle myšlenku zavrhli a skvěle zajištěn lanovící jsem se vydal doleva za hranu do údolí Čapky a stěnou na vršek.

Stejně jako v popmusic nebo v módě se vždycky objeví nějaký šlágr nebo hit, tak se čas od času některý prvovýstup stane záhy po svém vzniku podobným „hitem“. Takový výstup se stane všeobecně populární a všichni si jej jdou přelézt a nějaký čas jej ještě opakují. A tak jako si žádná módní novinka neudrží dlouhou popularitu, i na tyhle oblíbené cesty se časem zapomene a lezou se pak už jen normálně frekventně. Tento fenomén, pokud si vzpomínám, postihl „Entův pilíř“ na Jižní Dubnovou nebo „Modré džíny“ na Krakonoše. Podobným hitem se po svém vzniku v roce 1971 stala „Elegantní varianta“ vedoucí podél údolní severovýchodní hrany Čapky, na které jsou krásné talířovité hroty.

Poslední cestou na Čapku, která stojí za zmínku, je výstup „S3houna“ Vládi Střihavky a Pavla Nováka. Využili poměrně velkého prázdného místa mezi Elegantní variantou a Kazálnicí a vytvořili dost náročný výstup. Přímo z údolí přes 1. kruh se Kazálnice překřížuje a do nápadného kouta přišel kruh druhý. Koutem a přes převis se borci dostali opět na balkónek Kazálnice. Bohužel sem velmi nešťastně dali svůj 3. kruh, takže lezec Milanovy klasiky jej má u kolenou. Jedinou omluvou pro oba lezce bylo to, že Entovu cestu do té doby nelezli a nevěděli, že se do ní nabourali. Přestože byli oba borci VK na tento laps opakovaně upozorněni a bylo jim nakázáno přetlouci svůj kruh o 1-2 m níž, doposud tak neučinili. Hanba jim! Snad k tomu v dohledné době dojde, aby autorita VK byla zachována a oba borci Milanovi jeho nádhernou cestu dál nekurvili. A touhle ne zrovna hezkou tečkou uzavírám procházku okolo Prachovské čapky. Ještě ale chvíle zbývá, tak se mrkneme na dvě sousední věžky se společným názvem Jehla – Žlutou a Kočičí.

Žlutá jehla, která je co do velikosti oproti dvěma předchozím jen „bazmekem“, má hezkou nejstarší cestu nazvanou Západní od Josefa Janeby z roku

1934. I když je jen za IV, není nijak lehká a chce i trochu odvahy. Začátečníka bych proto do ní rozhodně neposlal. Další linie na Žlutku už oblibu nezískaly, i když nejsou nezajímavé.

Naprostým opakem je sousední *Kočičí jehla* (občas nazývaná také jen *Kočka*). Už nejstarší z cest, opět pod jménem Západní, je docela hezká a navíc pěkně zajištěná velkými vrtanými hodinami. Daleko populárnější je však „Východní cesta“, kterou jako první zdolal dne 18. 5. 1921 tehdy významný drážďanský lezec Otto Rülke známý daleko více v Adršpachu, kde o dva roky později jako první stanul na vrcholu nejvyšší pískovcové věže v Čechách – proslulých Milencích. Jeho cesta na Kočičí jehlu je pěkná, ale dost nevyvážená a myslím, že ji za nic významného sám autor nepovažoval. Snadný traverz na balkon ve východní stěně, kde Rülke osadil 1. kruh. Od něho si nechal přes převis postavit (dnes se pochopitelně leze čistě) a hned za ním dal kruh další. Takže pouze následný pěkný čistý rajbuňk je jediným hezkým úsekem této cesty.

V roce 1969 se vypravil na vršek středem jižní stěny Zdeněk Koťátko za asistence Vaška Ďoubala a Vládi Charouska. Podařilo se mu to bez kruhu, což sice odpovídalo tehdejší filozofii „minimalizace železa“, která se vracela k ideálu Josky Smítky. Když jsme se později pokusili o přeлез, usoudili jsme všichni, že se jedná o zbytečný hazard v křehké lámavé stěně dokonce s nejbližším krokem pod vrškem. Proto se celkem pochopitelně za souhlasu autora VK nebránila dodatečného dojištění kruhem. Toho jsme se Zdenkou Koťátkem brisně využili a udělali hezkou variantu traverzem zleva k tomuto kruhu.

Dnešní vyprávění se pokusím tradičně zakončit něčím veselejším. Někdy na konci 70. let dorazili na Prachov filmaři pražské Laterny magiky a chtěli zde natočit pro komponované vystoupení „Kouzelný cirkus“ scénku, kdy dva klauni lezou každý po jedné straně úzké skály a neví o sobě. Když pak najednou dosáhnou vršku, jeden druhého se leknou tak, že oba spadnou každý na svou

stranu. Za tehdy neuvěřitelných 500 Kč jsme se k tomuto kaskadérskému kousku propůjčili já a Honza Lachman. V karavanu u Turistárny nás profesionálně nalíčili a oblékli za klauny. Pod šaškovskými kostýmy jsme měli úvazky a byli jsme navázaní na lana cvaklá do slaňáku právě na vršku Kočky. Takto zajištění jsme na pokyn režiséra několikrát vyšplhali ze dvou stran na její vršek, tam se jeden druhého „lekli“ a skočili do lana. I když se jednalo jen o krátké řízené pády, záhy jsme byli oba pořádně potlučení a odřeni. I když filmaři odjeli údajně spokojení, tuto dramatickou scénu do vystoupení Laterny magiky nakonec nezařadili. Asi jsme se lekali málo a padali málo dramaticky.

Příště si ještě všimneme několika okolních vršků a pak hajdy na západ ke Fráňovce a Bertovkám.

Zdarec zase za rok!

Zdeněk Petráň

Poslední lezecký den v minulém roce

Vlastně když vzpomenu na tohle, tak si říkám, že to byla dost psina a velká legrace! Normálně bych o tom nepsal, protože by to nestálo za přečtení, ale jelikož můj poslední lezecký den na rodném Prachově byl v loni na Den české státnosti a v ten den se již tradičně koná poslední slanění, tak si neodpustím o tom pár vět napsat.

Začíná to jako každé rok, dojít do nápojky, koupit nějakéj pěknej sud (po zkušenostech z let minulých je nutno podotknout velký sud) s nějakým dobrým pivem. Večer sehnat aspoň dva kamarády, kteří mají čas a sílu na to, aby sud donesli pod Václava. S tím asi už 4. nebo 5. rok po sobě pomáhá Adam s Bárbím (tahle činnost je dost důležitá pro samotný konání akce). Letos jsme tuším přibrali do party mladýho nadějnýho Jindru „Macáčka“ Macouna, kterej je z mého

pohledu dost budoucnost! Takže jsme se po 30 minutách mohli radovat ze sudu přímo pod jižní stěnou sv. Václava!

Ke dni D jsem stanovil sraz kolem oběda, aby bylo na vše dost času. Samotný vytažení a usazení 50L kámoše na plac zabere dost času a stojí to i nějaký úsilí. Je třeba sejít se v hojném počtu. Dopadlo to tak, že pod Václava jsem přišel první já s Janinou někdy kolem 11. h. Potom nějak před 12. h přišel Lájíšek, kterej se docela smál, kde je nás víc. Já usoudil, že za chvíli už dorazej další, tak jsem se vydal vzhůru Křížovou variantou. Tu cestu za těch pár Václavů, co jsme tam lezli s kamarádem Radegastem, znám dobře. Hned jak jsem byl nahore, dorazil Ještěr a pár dalších, takže jsem Vaška dobral k sobě, udělali jsme přemostění a začali jsme s transportem. Kluci nám ho vytáhli ze spoda, já s Vaškem jsme si s ním zabojovali u výšvihu na vršek. Bylo to dost drama! Ale jak všichni víme, dopadlo to dobře a my mohli „odšpuntovat sud a vrazit do hrdla zařízení pivotoč“. Jupííí!!!

Jediný, co mě tak trošku žralo, bylo to, že byl super lezeckej den na jakoukoliv cestu na Prachově, krásný chladný den, ach, ach... Dát si pivo, zpívat a veselit se, nebo jít lízt?

No jasně že vyhrálo to první! Nebo aspoň jsem si to říkal první dvě hodiny. Když jsem měl asi 5 piv, koukl jsem se na Mocanovu školu naproti i přes to, že jsem ji lezl už asi 3x (ale ono co jsem na Prachově nelezl 3x nebo i víckrát), tak jsem zavelel Janině, že jdem dolů, lízt támhleto!

Konečně jsem si mohl zkusit úsek od prvního kruhu Šepotu brouků doleva, protože potom, co vypadl s Mírou Pěničkou z Lomnice kruh, tam dlouhá léta nebyl, tudíž případný pád se rovnal jasný podlaze (dalo se to ale oblézt zprava). Cesta šla hladce až na to, že jsem u posledního kruhu něco menšího ušlápnul. Člověk se ani držet nemusel, jaký bylo tření, takže jsem zase „znuděně“ odešel

chlastat, protože lízt lehce nasolenej nějaký „extrémnější cesty“ se mi nechtělo. Prostě se mi chtěli dělat jiný věci! ☺

Tak jsme se veselili, zpívali a vůbec si užívali tuhle „výroční akci“ LKP. Byla to paráda! Vychutnali jsme si magický západ slunce a pomalu se začali odebírat dolů. Tak nějak jsme v pohodě slanili dolů, nikomu se, zaplať pán (bůh) Pelíšek, nic nestalo! V sudu ale zbylo pár piv, a tak mě napadl nápad si ho dopít dole pod Drážďany, nebo nejlíp v Císařský chodbě a něco si u toho vylízt. Všem až na Janinu se tenhle nápad líbil. Janina mně říkala, že sotva chodim, že já už rozhodně nikam nepolezu! Vybral jsem si teda Údolní Ameriku, protože tu znám opravdu dobře (skoro asi nejlíp z celého Prachova) a dá se lízt ke třetímu kruhu.

Navázal jsem se, pak jsem se ujistil, jestli mám expresky, a ještě jednou jsem se přesvědčil o správným navázání. Asi za 5 nebo možná 6 minut jsem byl u třetího kruhu, přišlo mně, že ta cesta je asi tak o půlku kratší, ale je jasný, že alkohol dělá divy!:) Juráš natáhnul Bič, takže jsme si mohli ještě krásně poblbnout nasolení v Císařský. Bylo nás tam cca 10 lidí a byla to dost psina! Pak ale nastala ta blbá chvíle = došlo pivo ☹

Do té doby jsem si přišel relativně střízlivej (však jsem taky lezl tu Ameriku), ale tahle nešťastná zpráva mě úplně podrazila nohy a já najednou skoro nic nemohl. Nějak jsem si z posledních sil sbalil všechny saky paky (což bylo asi skoro 150 m lan, který jsem nesl na přelanění a slanění z Václava, a další krámy) a vyrazili jsme s Bárbím kolem Smítkovy veže dolů pod Obelisk na silnici, kde nás nabírala Janina. Já jsem s tak těžkým batohem nemohl udělat ani krok! Pořád jsem padal, pak jsem ztratil dokonce žabky, co jsem měl na nohách (čelovka mi svítila už tak sotva na nos). Prostě noční můra pořadatelství! Nebýt Bárbího, asi bych musel bivakovat! Bárbí mě pak ale vzal dvě lana a já už jsem se zvládl pohybovat, relativně pohybovat. Pořád jsem neměl nic na nohách. Nahoře

u Tábořský zrovna káceli stromy, bylo tam milión větví s ostrýma koncema, prostě jsem si v jednu chvíli myslel, že tam fakt umřu! ☺

Dopadlo to ale dobře! Bárbí mě nějak provedl a já přežil, až na to že se mi nakonec povedlo projít ostružinami, vyvázl jsem však skoro bez potrhání chodidel. Ráno jsem pak zjistil, že ze mě někde vypadl telefon. Bylo to naštěstí hned při prvním zamotání a pádu kousek za Smítárnou, naštěstí ne na místě, kde byly pokácený stromy, jinak bych ho nikdy nenašel!

Děkoval jsem Bárbímu, že mě zachránil! Děkoval jsem Pelíškovi a Prachovu, že jsme si to mohli takhle užít! Pak jsem si taky říkal, že jsme měli jít všichni společně ke „Košíčku“, kde jsme parkovali, ale střízlivej je vždycky člověk chytřejší, a kdo mohl tušit, že chytnu po cestě takovou motavici! ☺ Nenapadlo by mě, že tohle se dá taky zažít na Prachově, každopádně se těším na příští rok!

Lachtan ml.

Tradice NE

Rád používám takové pořekadlo, které jsme si vzal do života jako pravidlo: Co se opakuje aspoň třikrát, je už tradice. Většina z nás však chce mít tradici takovou, aby ji rád prodlužoval, opakoval, dával tak životu řád a měl se na co těšit. V tomto případě to však neplatí: Pravidlo tří jsem sice naplnil, ale v započaté tradici pokračovat nehodlám. Kéž jsem ji ukončil s rokem 2016, nebo jeho lezeckou sezónou.

Vždy mě překvapí, v čem všem mohu dělat osobní rekordy. V obtížnosti cesty, v obtížnosti cesty zcela po vlastním, v počtu pytlů za den nebo sezónu, v množství cest za den a podobně. Letos to vypadá, že jsem Petrovi a sobě nadělil rekord nový: Čas strávený ve stěně, potažmo s cestou. Jak to s naší dvojkou vypadá, už nejezdíme do skal vylézt co nejtěžší cesty nebo jich vylézt co nejvíc za odpoledne, svou kvalitu nyní měříme časem.

Tři odpoledne (nutno říct, že podzimní), tři různé oblasti, tři pro nás neuvěřitelné časy na zlezení skály (Snad se podvědomě chystáme do hor?).

První zájezd: Hrubá skála – NC na Kapelníka. Je teprve září. Máme tři hodiny do tmy, dvě cesty by byly pěkné, říkáme si. První z nich NC na Kápla, druhá NC na Taktovku.

Nastupuji Kapelníka (Jak jsem se ve vrcholovce dočetl, jsem tu po šesti letech), rychle přebíhám ošoupaného a prošlapaného sokolíka na úvod (nelíbí se mi stejně jako tenkrát s Kubou), hledám traverzem první kruh, kde usedám a dobírám. Petr mě dolézá a ptám se, kde je druhý, protože já to nevím a on to nedávno před dvěma roky lezl. „No támhle,“ ukáže asi 3m traverz doleva. „Co?“ divím se. „No,“ šklebí se, že to je on. Pak se stává prvolezcem, dobírá mě u druhého, já ho přelézám a vzhůru ke třetímu a ke čtvrtému. Nahoře uvazuju štand, dobírám. Petr mě dolézá, podáváme si ruku. Hurá! Hodnotíme cestu: až ke třetímu pruda, ošlapané, zničené. A výše ve výlezu jsme se pobavili a trochu museli lézt. Kápl je za námi. Slaníme: s dvěma dobíráními u kruhů dvě hodiny a něco. Protože je málo času a čelovky nemáme, rozhodujeme se pro Zlatou vyhlídku, jenže tam pytel, tma a domů.

Zájezd druhý: Jizerské hory – Sviní kámen – Údolní cesta. Z náhoří se prodereme svahem a křovisky k úpatí skály a nacházíme směr cesty. „Budu lézt co nejdál, kéž to půjde bez štandu.“ Cesta pěkně odsýpá, ale na kazatelně ve 3/5 cesty (má kolem 45 m) musím dobrat, leze se za roh. Nyní první radost: Kudy? Nad kazatelnou se leze pilířkem a v něm spárou na jeho vrchol, polici, která je lemována balvanem, velkým břichem. Přes břicho nelze, tak kam? „Petře, víš?“ volám. „Nevím, snad vpravo, snad vlevo,“ radí mi Petr chytře. Můžu si vybrat krátký sestup do údolí po ubíhající polici, ale kam vede? Nebo po pilířku doprava, kdy vrch pilíře nakonec uplácávám rukama a travarzuju nohama na tření do kouta. Jak to asi Mai s Günzelama lezli? To pod to břicho nad pilíř za-

tloukli kus špalku jako jištění? Bez dvou frendů pětěk bych se do traverzu nevydal. Ale nakonec to nebylo až tak těžké, uf. Pak kout a kruh, kde dobírám Petra. „Tak, teď nás prý čeká problém cesty,“ rozhazuju rukama. Výlezová širočina přecházející do komína, o které jsem si přečetl, že se zde dá odřít i hlava. To bych musel být vůl, říkám si v duchu. Nastupuju, po třech metrech módím lanovici a nyní se pídám, šukám, sténám, odírám si panděro a záda a, světe div se, hlavu. „Proč mám tak velkou prdel,“ řvu do údolí a funím jako lokomotiva. Tuším, že se do spáry výše zalézá a pak se leze jako komínem. Jenže já se tam nevejdu, a tak se šukám rukama, ramenama, půlkou těla ve spáře a nohama kinklám na hraně spáry venku. Občas se mi na nohy povede postavit a posunu se o kus výše. Po velké bitvě stojím zadýchán na vrcholku a dobírám Petra. Ten je hubenější a do spáry se vejde. Prý v pohodě spára. No nevím. Jizerská VI a 2 a půl hodiny v tahu. Nic dalšího nepodnikáme. Tma.

Zájezd třetí: Suché skály – Železnobrodská údolní. „Petře, to by mělo být krásně dlouhé, je to šestka, tak se rozlezeme a budeme pokračovat u Samotáře.“ Ale prdlajz, všechno je jinak. Čeká mě cesta, na jejímž konci se cítím psychicky vyždímanej jako dlouho ne. Snadno se dostávám do ústí komína, jímž cesta vede. Jak se v něm objevím, zjišťuju, že cesta je jedno velké nepřehledné pískoviště. Široký komín přetíná pilíř, který vytváří dvě spáry s koutem. Musím si vybrat kudy. Vybral jsem si pravou spáru a pomalu a nepřetržitě stoupám. Metry ubíhají a poslední kloudné jištění už ani nevidím. Ocitám se 4 metry pod kruhem, který je asi ve 30m výšce. Přímo k němu v započatém směru se neodvažuju, protože mi chybí místo, kde bych mohl něco dát. Proto pod stěnkou, ve které kruh je, traverzuju do levé spáry a tou se dostávám do hnízda. Z něho vylezám zpět doprava do stěnky, kde je kruh. Zde podnikám pět pokusů a víc o odlez od kruhu. Ale nohám zatraceně nevěřím stejně jako lištám, které jsem v písku našel. Odpočívám, dýchám, ale nevidím to dobře. Pak se nějak zmáto-

řím a od kruhu stoupám nikoli vlevo, jak se píše v průvodci, ale jdu spárou vpravo výše. Zde asi za tři čtyři metry nad kruhem traverzuju doleva na hranu stěny, z níž musím překročit do levé spáry komína. Nohy mizerné, držím se písku a dýchám jako medvěd. Pendl, který by mě čekal po pádu, jsem si raději zakázal představovat. Krok, druhý, klepou se mi nohy, zakazuju jim to, čímž se uklidňuju, nádech, nátať a jsem v koutě ve spáře, fuu. Mažu nahoru, co to dá, chci být z té cesty honem pryč. Konečně jsem u stromu a dělám štand. Mám za sebou hodinu a půl „lezení“. Nemůžu. Aspoň volám na Petra, ať leze. Ten se u mě objevuje asi za ¾ hodiny též celý „nadšený“. „Fuj, to byl hnus,“ zhodnotil trefně cestu. „Řekl bych, že tohle byla taková pěkná klasika z roku 1943,“ smál jsem se už. Zase stojíme u batohů, jsou to skoro tři hodiny od chvíle, kdy jsme je opustili. Psychické síly a čas na další cestu nezbyývají, a tak se rozlezová cesta změnila na program celého říjnového odpoledne. Aspoň že jsme ji dobyli. Tma.

Tedy: Taková tradice NE!

I když: Raději lézt takto, než nelézt vůbec.

Milouš

Vzpomínky

Tak já vám nevím... letos se cítím, jako bych už o všem napsal... nebo že jsem napsal o všem, co by za to stálo (a možná ani nestálo). Napadl mě článek s názvem Období zkracování (nemyslim pindourů ani vlasů, nýbrž o tom, jak jsem přežil každoroční zkracování času ve Francii a Španělsku, ale to by podle mě nikoho nebavilo číst, a ani mě nenapadl žádný pořádný "koncept" v jakém to napsat). Článek o tom, co jsem kde vylezl, mě přijde takovej "sebemrskáčnej" a nerad bych, aby si o mně někdo myslel, že si "honim ego" nebo jsem nějaký chlubil. Pak mě napadlo napsat o mém posledním lezeckém dni na Prachově v uplynulé sezóně, ten mě přišel ještě aspoň trošku veselej, ale nakonec volím

něco úplně jinýho! Něco, co je mi vlastně dost blízký, ač je to smutně nostalgický! :(

Vzal jsem si totiž na tu moji životní dovolenou 17 ročenek z různých let, zajímalo mě, kdo za dobu, kdy jsem ještě ani nebyl na světě, nebo byl, ale o lezení jsem neměl ani páru, nebo už jsem lezl, ale asi jsem nevěděl, že ročenka existuje, prostě mě zajímalo, kdo a kdy tam co napsal. Musím říct, že pár článků mě svým veselým pojetím dohnalo až k slzám! Třeba článek o tom, jak mladí lezci přichází o naděje (obsah článku se odehrává na Křižáku a je spojen s jakousi magickou zelenou bylinou, kterou doposud neznali), nebo článek od Masérů, jak byli v Tatrách a nejenom tam. Líbil se mi Skřivanův přepis z knihy *Kamarád ze skal* o prvním “Béčku” a “Céčku”.

Pár článků ve mně ale vyvolalo dost nostalgickou a smutnou náladu. Článek s názvem *Non omnis Moriar* neboli – Nezemřeš celý, něco zůstane (v článku volně “přeloženo – Ne všichni umírají) a podobné další, ale ne už s tak “filosofickým” nadpisem.

Jeden článek z ročenky 2000 vám tu teď přepíšu, taky jako vzpomínku, ale taky proto, protože častokrát s Adamem (nebo Ještěrem) máme stejné zážitky, tudíž je mi to po takové době hodně blízké! Tak teda jedem.

Měl jsem na letošní rok připraveno opět pár blbejch nápadů, jak si namlátit hubu ve skalách, ale naštěstí mně příliš nepřála psychika, a tak z většiny z nich sešlo. Chtěl jsem proto alespoň s mladým realizovat takovou malou ptákovinu – přelízt v noci při měsíčku a čelovce některý dominanty našich písků. Bohužel skončili prázdniny a mladej valil na intr, a tak jsem zbyl na své plány zase sám. Ač jsem v rámci naší prachovský 24hodinovky pár cest s čelovkou přelezl (a letos i bez, blbec!), bylo to vždycky se špagátoma s někým, kdo mě, aspoň doufám (nebylo na něj v tý tmě vidět), jistil.

Byl jsem docela zvědav na pocity při nočním sóliku. Trošku tý nejistoty taky bylo, a tak jsem raději začal na pro mě notoricky známé a oblíbené Východní stěně na Obelisk. Cesta pohodová, která snad nikdy nezklame, příjemné dlouhé lezení po pevných krachlích, vlastně už jsem ji jednou částečně přešel sám v noci, protože můj spolulezec na první Čtyřiadvacítce usnul asi ve tři ráno při jistění, když jsem byl někde nad druhým kruhem (vid' Prochore), ale to bylo jen pár metrů, než se mi ho zase podařilo probudit pár peprnými slovy.

Počátkem září po týdnu stráveným stavěním cest na nové jičínské stěně jsem už potřeboval změnu. Překližku mám rád, ale písek je písek! Takže čelovku do báglu a směr Prachůvek. Už cestou od auta mě má samodomo čelovčička vypekla. Výměna vybitý baterky je dílem okamžiku, a tak už opět se světlem dorážím pod Obelisk. Měsíc nic moc, čelovka docela dramaticky osvětluje tak polovinu východní stěny. Nikde ani noha (celkem logicky!), ticho, kosa. Nezvykle mechovatý nástup (vždyť taky furt leje), jinak k prvnímu kruhu pohoda. Trošku hledám nohy při odlezu, není holt moc vidět. Ale už vidím druhý a bude fajn... ale už ho zase nevidím, sviňa čelovka už zase stávkuje! Doslova poslepu dolézám ty zhruba tři metry ke kruhu a trvá mi to snad pět minut. Jak rukama ve tmě osahávám (takový malý skalní harašení) každej chyt a všechno rvu na rukách, protože pod nohama holt nevidím ani prd, tak mi docela natejkaj bandasky! No na Obelisku mi takhle naposledy "docházelo" za mlada (a to už je sacra dávno), když jsem jezdíval do skal tak jednou za měsíc...

Konečně kruh, rychle sedám, holt dneska žádný RP. Pěkná ostuda, ale moje padlé světýlko si žádá servis. No jo, žárovička v loji, naštěstí mám ve futrálu další asi tři, tak několika sekundová výměna a zase vyrážím na trať.

Maličko ještě bloudím nad třetím kruhem (to jsou ty notoricky známe cesty, ale v trošku jiným světle – vlastně tmě) a elegantně se třesouc dolézám na vrchol Obelisku. Vrcholové cigárko dneska nebude (jsou mrchy v autě), tak jen

chvilku posedím, hvězdičky nad hlavou, pěkná muzika z Jinolek, sám – celkem hutná romantika. Zase po dlouhý době takhle někde sám – už jsem to docela potřeboval! Dumám, kam teď. Příhrazy nebo Hrubice?

Přednost dostávají Příhrazy, protože na Hrubici bych rád hodil nocleh. Zatím nevím, co budu lízt, protože na Kobylu si po loňských zkušenostech moc nevěřím, natož v noci. Chvilku se zastavuju pod Františkem, moc toho z něj vidět není, dlouho jsme ho nelezl, ale je to celkem krátká cestička, tak proč ne. Navíc před nedávnem odešel do lezeckého nebe můj kamarád a tatranský učitel Fanda Polák, a tak bych cestu rád vylezl tak trochu na jeho památku! Nástup celkem logický, pak ale docela dlouho hledám kruh, ne že bych ho nějak zvlášť potřeboval, ale potěší se do něj aspoň cvaknout, že? Nakonec jsem ten rezatej volant našel, nějak se proplazil těžším místem nad ním a Frantic je na chvíli můj. Takový nějaký to bylo rychlý a moc mě to neuspokojilo. Ale co dál, snad něco nad koupalištěm? Jdu tedy zpět do údolí, chvilku se zastavím pod Kobylou, čelovkou po ní šmejdím od kruhu ke kruhu na Český cestě a najednou to přišlo – bez přemýšlení se navlékám do lezeckého, panenku na hrba, už jsem pod stavěním. Čistě na to v noci nemám, tak bud holt nahozovat.

Dal jsem si limit 20 nahození. Samozřejmě se daří až asi na devatenáctý a já nevím, jestli jsem rád nebo ne. Rybička se ale chytla, tak už nemám výmluv! Při odlezu od druhého kruhu trošičku problém s nohama, je to tu opravdu už dost oleštěný! No ale výš v krásný rezavý stěnce (všude maglajz – co blbnete!) jsem už ani nevnímal, jak míjím kruh za kruhem, a úplně mimo jsem si dochrochtával na vršek! Občas jsem si při posvícení pod nohy uvědomoval tu úžasnou expozici, která byla díky tmě po většinu cesty jen tušená, a adrenalin se krásně rozléval až do palců u nohou! Po dolezu jsem asi trošku svým neudržitelným radostným “Whaaau” probudil a vyděsil okolní lesní havěť, která mi to ostatně pomstychtivě vracela celou cestu zpět na parkoviště, kdy za

každým stromem číhal minimálně medvěd (možná i lední) a za každým keříkem krvelačná hyena... už jsem se těšil zase do bezpečné náruče nočních stěn. Ještě zápis do vrcholovky, kam jsem k poznámce svých předchůdců: "Milan – dneska 21 let" napsal chvějící se rukou: "Vláďa – letos 40" a mastil dolů, se svým krátkým lanem asi natřikrát!

Kobyly mě celkem výživně psychicky uspokojila a byl jsem zralej to otočit k domovu do peřin. Asi bych to i udělal, nedostat další blbej nápad – přelízt si normálku na Kapekníka, vytáhnout si tam spacoš a na chvíli zabivakovat! Dneska mě doma asi neuvidí...

Takže přibalit do báglu něco na spaní, krmení a kouření a ztichlým půlnočním lesem to valím do skal. Tradiční lok (jo ta pověřivost!) z Kořenského pramene a už stojím pod Káplem. Konečně trochu vykoukl měsíc a je to parade – jemně osvětlená údolka přímo láká, ale v noci bych se asi p.....! Rozum (bohužel) zvítězil a tak pod normálkou přebaluju a chytám si svou "svini" na vytahování. Dejchavičnej nástup s lanem "na couru", v tom šeru míjím správný travers a ocitám se nějak úplně odjinud až u druhého kruhu. První jsem dneska ani nezahlíd. Zkouším trochu fotit cestu, ale netuším, co z toho bude. Propídám se okolo dalších kruhů (u posledního jsem jen tak tak přežil nálet dvou silně našťvaných netopýrů), přátelsky poklepu obrovský hodiny na exponované hraně (čelovčička krásně osvětluje celou tu šluchtou až na cestu – krásný vynález pane Petzl) a hlavou málem vrážím v lezecké extázi do slaňáku. Je skoro přesně půlnoc a "severní pól je dobyt"! Chvilku jen tupě sedím a vstřebávám ty pocity jak z Kapekníka, tak i z Obelisku, ale především z nejsilnějšího hnutí mysli – z Kobyly!

Ale dost rozjímání, čeká mě příprava lože. Vytahuju nahoru svůj objemný "haulbag", tu těžkou "sviňu", svého jediného mlčenlivého spolulezce, a nořím se do jeho naditých útroh. Jelikož od mládí nám vtloukali do hlavy, že se ve skalách nesmí bivakovat, ustýlám si přímo na vršku z dohledu krvelačných šelem

a ochranářů. Naštěstí pracovití kluci Turnováci osazují všude v poslední době dobírací oka, za což jim patří potřást pravicí! Jednak se neničí už tak dost ošubovaný vršky, no a pak si mám kde upoutat svou “portaledge” – starou tvrdou, pro má chromá záda však ideální, enderáckou karimatku! Čeká mě ještě zlatý hřebíček dnešního, vlastně v této chvíli již včerejšího dne (ja hluboce po půlnoci), bohatá večeře (bageta od benzinky a plechovka gambrinusa) a závěrečné, samozřejmě kladné, hodnocení výkonu při voňavém tlustoučkém doutníku! Pocity jsou trošku smíšený – jsem rád, že je to zamnou, ale zároveň je mi líto, že už to není přede mnou. Asi už blbnu po pivu, a tak se již v částečném bezvědomí cvakám raději do obou dobíráků a omdlévám definitivně! Konečně bude ve skalách taky chvíli klid...

V noci mě občas budí zima, netopýři a otláčený záda (ani kvalita NDR nezabírá), přesto se probouzím až po šesté, těsně před východem slunce. Cvakám pár fotek tý těžký romantiky, naštěstí mi brzo dojde film a mám čas taky trošku koukat kolem. A je to nádhera – na loukách se válejí mlhy, slunce ozařuje vršky Podmokelský, Sfingy a i do mého spacáku se začíná prodírat. Na každý skále sedí po ránu ztuhlý kavky nebo holubi, no, a na Kapelníku se válím, a taky pěkně ztuhlejí, já. Krásné klidné ráno, naprosto urvaný od reality! A dost! Vstávat a cvičit! Je to zvláštní pocit slaňovat z vršku, na který jsem vylezl někdy před osmi hodinama... Rozvičku začínám na krásně osvětlený a vyhřátý Podmokelský a chvílku mi trvá, než si své staré klouby uvedu do provozuschopného stavu. To kavky jsou výrazně rychlejší – už přes hodinu ukazují, jak správně využívat termiky k perfektnímu plachtění těsně kolem stěn. Paráda! Ještě pár cest na rozdýchání, je krásnej slunečnej, typicky hrubicej den, tak dnes asi musí práce počkat... Na tomto místě se většinou děkuje štědrým sponzorům, rodinám, učitelům, sobě samému, vlastním rukám...

Já chci ale hlavně říct: “Díky! našim krásným pískům vlastně jenom za to, že tady

jsou a že na nich můžem realizovat své sny, přání, nápady a prožívat při tom radost... někdy až do rána! Jo a taky díky mamče, že měla snad klidný spaní...

Určitě každý, kdo znal, ví, kdo tohle prožil, rád zavzpomínal na toho, kdo napsal o tomhle počínu do ročenky v roce 2000 takovýhle článek! Moc rád jsem si při něm vzpomněl na usměvavého Vlád'u "Houmyho" Slouku, který chodil do skal stejně rád jako já, nebo jako ty! Takže až příště pojedem s Adamem v noci do skal, ať už třeba na Podzimní spáru na Mnicha, nebo na Cestu ke Slunci na Orla nebo i na nějaký "menší kvaky", bude mi jasný, "kdo u toho na nás dává pozor". Škoda že Houmy nenapiše další článek a škoda, že s námi nemůže podnikat naše noční dobrodružství... Jsem rád, že LKP vydává ročenku a že jsem tam mohl narazit na takovýhle "poklad", a ne jenom na tenhle, a začíst se jako jste se třeba začetli vy... DIKY za VŠE!

Vláda "Houmy" Slouka, Lachtan ml.

Vysoké Tatry – Téryho chata 31. 7. – 6. 8. 2016

Protože v loňském roce nás sázka na babí léto zklamala, zvolil jsem tentokrát termín uprostřed prázdnin. Počasí si stejně dělá, co chce. Zamluvil jsem 12 míst a docela mne zaskočilo, že se přihlásil jen Tatranec Jenda Haspra a nováček Pavel Jarolímek. Doplnil nás ještě můj přítel Míla z Liberce.

Předpověď je na neděli a pondělí špatná. Máme však štěstí, na chatu dorážíme okolo poledne suchou nohou. Mraky se honí, chvílemi dokonce vidíme vrcholky, váháme, jestli ještě někam nevyrazíme. Pak začne pršet a je rozhodnuto. V pondělí má pršet na 90 %. Ráno mraky visí nízko nad dolinou, ale neprší. Zjišťuji, že jsem si zapomněl vzít kalhoty na lezení a mám jen plátáky, ve kterých jsem přijel. Tak takhle to začíná... Naštěstí mne zachránila chatařka a půjčila mi dvoje kalhoty z hrabáku. Vyrážíme na procházku směrem

k Ladovému štítu. Brzy se dostáváme do mlhy a zkoušíme se trefit do Ladové priehyby. Viditelnost je na 40 m. Je jasné, že jsme špatně, tak to otáčíme. Teprve později zjišťujeme, že jsme se pohybovali pod JV stěnou Ladového štítu. Než jsme došli na chatu, tak jsme ještě stačili zmoknout.

Sušíme a připravujeme se na další den. Má být pěkně a rozhodli jsme se pro Šádkovy plotny na Baraní rohy. Ráno je krásně. Nastupujeme ve dvou dvojkách a rychle stoupáme krásnou stěnou. Vrcholovou plotnu si užíváme. Občas nás sice zahalí mraky, ale „okna“, která nám umožňují výhledy, jsou nádherná.

Další den má být dopoledne mlha a přes den se má postupně vyjasňovat. Volíme Cestu k Slunku na Malý Ladový štít. Míla se rozhoduje pro vycházku do Velké studené doliny, takže polezeme v trojce. Dá nám docela práci, abychom trefili nástup. Vysíláme dopředu Jendu, který se nám častokrát ztrácí v mlze. Krásné lezení. Až na vrcholovém hřebenu se poprvé oblačnost na chvíli roztrhne. Ještě trochu volného lezení si užíváme na vrcholovém hřebenu a konečně vrchol. Teprve při sestupu máme možnost si prohlédnout celou stěnu a směr našeho postupu.

Ve čtvrtek má být ještě převážně zataženo a na pátek předpověď slibuje slunečný den. Proto na čtvrtek volíme „lehčí“ cestu – Pravé vhloubení na Ladový štít od Karouška za IV a v pátek Lomničák. Na Karouška vyrážíme opět ve dvou dvojkách. Já lezu s Mílou a Jenda s Pavlem. Nástup máme zpestřen přechodem sněhového pole s překročením trhliny do stěny. První 3 délky jsou shodné s Brnčálovým pilířem a dalšími cestami vlevo. Po 40 metrovém traverzu doprava se dostáváme pod naši cestu. Místa je v našem vhloubení dost, takže lezeme souběžně každý svou cestu. Pěkná cesta, avšak málo lezená, některá místa obtížně zajistitelná a místy určitě těžší než IV. Mraky se okolo nás honí celou cestu i během sestupu přes Ladového koně, s výstupem jsme však spokojeni.

Na pátek se pečlivě připravujeme. Bude to trochu náročnější. Po diskusi jsme zvolili Stanislavského cestu klasifikace V v levé části západní stěny Lomnického štítu. Půjdeme opět ve třech bez Míly. Necháváme si připravit snídani na šestou hodinu a v 7 již šlapeme Jordánovou cestou k nástupu. Pod stěnou jsme v půl desáté. Počasí je nádherné. Ve stěně je již čilý ruch. Dvě družstva lezou Hokejku a několik dalších přichází. První délky máme ve stínu, což je docela výhoda. Střídáme se s Jendou a Pavel za námi si užívá focení. Krásná vyrovnaná logická cesta v pevné skále. Na vrcholu jsme v 14:30. Vrcholové pivko v restauraci jsme si nenechali ujít. Pro sestup jsme si z poznávacích důvodů zvolili cestu přes Lomnické sedlo a sutinový žlab do Malé Studené doliny. V 19 hodin si již spokojeně dáváme večeři na chatě.

Následující den večer odjíždíme. Podle předpovědi ráno docela vydatně prší. Dlouze snídáme, na chatě je prázdko, takže pohodlně balíme, družíme se s personálem a čekáme, až přestane pršet. O půl jedenácté se dočkáváme, loučíme se a vyrážíme do civilizace. Pod hankem potkáváme první turisty mířící nahoru. Chodník je dost kluzký a pod Zamkovského chatou ještě stihnu spadnout z cesty po hlavě do kosovky.

Úspěšný zájezd jsme zakončili šampaňským ve Smokovci.

Doufám jen, že na letní Tatry 2017 se přihlásí více příznivců hor.

Ruda

Téryho chata – 2016

Na minulé výročně jsme se s Rudou Klímou domluvili, že by bylo lepší jet do Tater pro změnu trochu dřív než v říjnu. Ruda překvapil a zamluvil Téryho chatu na začátek srpna. Na dvanáct zmluvených postelí nás mělo jet šest a po té, co někteří zapomněli, že vlastně jedou, jsme zůstali čtyři.

Cesta a výstup na chatu proběhl v klidu a pohodě bez větších a významných excesů, Rudův ztracený nožik byl jen pouhou banalitou na začátek. Po ubytování jsme vymysleli malou túru do okolí, neb počasí nebylo lezení nakloněno. Nejzkušenější z nás, Ruda, zjistil, že si vzal jen kalhoty, v kterých chodí do kostela a pro rohlíky, a že vlastně nemá v čem chodit lízt ani nic jiného. Zkušeně stáhnul ne jedny, ale rovnou dvoje kalhoty z první slečny, která šla kolem, a měl vyřešeno.

Následovaly dva dny prima lezení na Baranie rohy a Malý Ladový štít. Na jeho vrcholu Ruda překvapil pokynem k sestupu a začal stoupat vzhůru. Nicméně jsme se ve zdraví vrátili na chatu. Třetí, údajně kritický, den jsme vyrazili na odpočinkový výstup na Ladový štít. Prostředným vhlbením psáno 2 h, ideální pro odpočinek. Kupodivu se všem zúčastněným podařilo lehce zabloudit ve stěně a na chatu jsme se vrátili až zhruba po 12 hodinách úplně neodpočatí. Poslední lezecký den jsme se vydali na Lomnický štít. Mnou prosazovaná Hokejka byla přehlasována a odložena na příště a nastoupili jsme do Puškášovy cesty. Po několika korekcích špatného směru a štandech mimo standardní místa s borháký jsme si mohli dopřát vrcholová pivka v tamější restauraci. Při sestupu jsme se chtěli podívat na přístupovou cestu k Hokejce, ale Rudovy nohy byly rychlejší než myšlenky nás všech dohromady, takže odbočku přeběhl. Třeba ji někdy příště dohledáme.

Sestup z chaty proběhl za veselého mrhnutí víceméně v poklidu. Jen Ruda opět nezklamal. Celou dobu nám kladl na srdce i mysl, že výstup končí návratem do civilizace. Cestou už se jí nemohl dočkat, tak se v jednom místě, celkem přehledná rovná cesta, vrhl hlavou napřed z cesty po svahu do kosodřeviny. Předpokládáme, že měl v úmyslu nás pocvičit v záchraně spolulezce. Jiné vysvětlení se najít nepodařilo. Po sestupu už následovaly jen příjemné radován-

ky v Bistru Smokovec s dortíky a lahví šampaňského a finální večer v baru v Popradu.

Celkově to byla povedená taškařice jako vždy a už se těším, co přinese letošní rok a příští, bude-li výlet do Tater.

Horám zdar.

Jenda

Léto ve znamení traverzů

A zase za to můžou rodiče! To je pořád: “Nikam nelez! Buď opatrný!” a podobně, ale potom jsou to nakonec oni, kdo mě nasměruje někam do hor. No, jen si vzpomeňte, kdo mě tahal po ferratách? Kdo se mě – dvanáctiletého chlapce, chudáka nevědoucího o horách a ledovcích skoro nic – snažil v husté mlze dotáhnout na jeden významný alpský vršek? Hm? Jestli já jsem náhodou neměl radši zůstat u toho stolního tenisu? Pan Roček mě vždycky tak chválil! No, nicméně nyní to bylo opět takto...

SMS od rodičů: “Spíme u Sedro-Woolley. Doraž ráno a pojed’ s námi po Hwy 20 přes North Cascades na východ.” Ok, proč ne, tam jsem ještě nebyl. Skrz ranní zácpu (tu dopravní) se prodírám na severní okraj Seattlu a za hodinu už společně koukáme na krásnou ledovcovou dominantu Mt. Baker na severu a po pár hodinách vyhlídkové jízdy po horské Hwy 20 dorážíme do Washington Pass. Nutno podotknout, že v tu chvíli ani moc nevím, kde jsem, protože táta to má vše nastudované a já se víceméně jen vezu. Předchozí večer v česko-německé pivnici v Seattlu celé situaci také nepomáhá. Nicméně z vyhlídky v sedle se z lesa vynořují fantastické skalní útvary! “Ty vago! No počkej, to je... to musí být... Liberty Bell! To je na obálce knížky 50 American Classics!” Tak vám teda pěkně děkuji – teď si to budu muset vylézt, když vím, kde to je a jak je to krásný kus skály!

Zhruba za měsíc se tedy vracím do Washington Pass se svým kamarádem Joey. Zmiňovaný Liberty Bell je první vršek v hřebenu pěti krásných žulových věží. A protože Joey je od prvního dne, kdy s námi v Butte začal lézt, takový obětní beránek, který se nechá nanominovat do všeho, co mu řeknete, vymyslím pro nás hned na první dobrou místní klasiku – traverz všech pěti vrcholů neboli “Liberty Bell Group Traverse.” Ve 3:30 ráno vyrážíme od auta. Nástup je tady relativně krátký, takže po 1.5 hod. jsme pod skálou a lehkou, ale pěknou Beckey route se skrz 4 délky (z náhorní strany jsou stěny asi jen třetinové oproti těm z údolí) dostáváme chvíli po svítání na náš první vršek – Liberty Bell. Následuje očekávaný, ale přesto jako vždy dechberoucí pohled na rozlehlé, ranním sluncem zalité pohoří North Cascades s několika zaledněnými vulkány na horizontu. Roman Tyčka tedy dnes opět leze s námi. Při slanění nás překvapují 2 borci v květinových surfařských košilích a kraťasech, které trochu obdivujeme nejenom kvůli jejich outfitu, ale také proto, že lezou asi 2x rychleji (a více délek než my souběžně). Aby nevznikla třenice o to, kdo poleze první na další vršek, nechávám si zaseknout lano při posledním slanění (alespoň tak se to snažím odůvodnit svému spolulezci), pro které musím vylézt, a tím pádem pouštíme borce před nás. Za chvíli je lano opět v naší moci a na druhý vršek – Concorde Tower – lezeme skoro současně s našimi novými kamarády surfaři. To, že jsou kousek před námi, má jednu zásadní výhodu, a to, že nemusíme hledat slanění! K další věži – Lexington Tower – se tedy dostáváme v pohodě a na její vršek takéž. Už někdy v odpoledních hodinách stepujeme pod naším čtvrtým cílem – NEWS (North Early Winter Spire), kde nás údajně čekají nejtěžší délky traversu, ale nijak těžké, jen asi trochu záludné, protože obě klíčové délky jsou off-width (širočiny) a do první z nich je prý opravdu hodně potřeba Cam#5, který my teda rozhodně nemáme. Zato kluci surfaři, kteří tady čekají s námi, protože je nad námi pomalu se pohybující trojice, pětku mají, a tak vyzvídám, na kolik piv si

cení zanechání toho frendu v té délce pro nás. Dostává se mi trochu překvapující odpovědi, že ten frend mají půjčený, takže asi ne, ale kdyby to byl jejich... Tak si v duchu říkám "ať si tu prdel strčí třeba do frendy!"... že si nějak poradíme s tím jedním #4, který máme, protože to byl beztak náš původní plán. Oba se s Joeyem ale nemůžeme ubránit škodolibému smíchu, když nás o pár desítek minut později onen frend málem trefí do hlavy poté, co ho nechtěně jeden ze surfařů upouští, zrovna když se ho chystá založit! Neodpustím si hlasitou poznámku, že teď je to konečně "fair game". Kluci jsou trochu nasraní, ale přelézají v pohodě i bez pětky, což dává celkem dobrou naději i nám. My si to nakonec take užíváme. První délka končí sice širočinou, která se ovšem dá vzít na sokola. A sokolíkovat si takhle 100 m nad zemí s výhledem na ty krásné hory všude kolem, to je velkolepá zábava. Další délka je koutová širočina, která se ale trochu uklání, takže se dá jít aspoň jednou nohou ve spáře a druhou na tření. Celou délku před sebou posunuji toho jediného většího frenda, kterého máme, a mezitím občas založím nějaké menší, když se mi podaří dosáhnout někde hluboko do té širočiny. Takže nakonec byly obavy zbytečné a bylo to krásné lezení. Tři nebo čtyři slanění na druhé straně věže nás dostávají zpět na zem, dáváme si pozdní svačinu a těšíme se na našich posledních 8 délek na SEWS (South Early Winter Spire). Já už jsem to 2 týdny předtím lezl, takže vím zaprvé, jak skvělé lezení to je, a zadruhé, že to můžeme lézt celé souběžně. Povzbuzen nejenom představou krásného lezení, ale také naší oblíbenou lezeckou drogou jménem "5-hr Energy" se navazuji, beru veškerý materiál a v lehce euforickém stavu mizím Joey z očí a uháním perfektními žabovými spárami vzhůru. Někde ke konci druhé délky se lano za mnou napne, tak volám dolů něco v tom smyslu jako: "Dělej, ku..., lez! Mě to hrozně baví, nezdržuj!":) Někde zespoda se ozývá nějaká kombinace slov, většinou začínajících na "F" . Na konci čtvrté délky mi dochází matroš, takže čekám a mám možnost se zase potkat s Joeyem. Mám

trochu obavu, jestli ho to tempo neštve, ale opak je pravdou. Dolézá ke mně sice orosená, ale zato rozzářená tvář a říká, že odteďka musíme lézt jenom souběžně, že je to hrozná sranda. Souhlasím a vysílám ho tedy na zteč s dalšími 4 délkami jako prvního. Nutno podotknout, že Joey byl ráno při prvních souběžných délkách trochu nervózní a moc nám to neodsýpalo. Zato teď, když vidím, jak uhání spárami nade mnou, mám radost i za něj! Osm délek nám nakonec trvá asi hodinu a tři čtvrtě a ještě za světla jsme na našem posledním dnešním vrcholu. Moc se nezdržujeme a slézáme a slaňujeme na pevnou zem. Radost z úspěšného traverzu máme náramnou, takže nás nenapadá nic lepšího než to, že zpátky k autu poběžíme! Co taky jiného dělat s načatým večerem po 16 hodinách na nohou?! Toto rozhodnutí mělo jednu výhodu – stihli jsme úplně poslední pivo (uz těsně po zavíračce) v kiosku ve vesničce Mazama. Jupíííí!!!! ... a pak několik dalších u auta, než jsme upadli do zaslouženého bezvědomí. Liberty Bell Group Traverse je spojení 5 vrcholů tyčících se přímo nad Washington Pass. Je to 20 délek povětšinou lehkého lezení (nejtěžší délky jsou 5.9, tj. VI-UAAA). Nám to trvalo asi 17 hodin od auta k autu.

Druhým letním traverzem byl známější Grand Teton Traverse – traverz 11 hlavních vrcholů v masivu Grand Teton na hranici Idaho a Wyomingu. Podnik o něco vážnější, neboť se to většinou chodí 2-3 dny a nejvyšší bod má 4197 m. Celý výlet měl dost zajímavý start. V Butte, MT, kde jsem se setkal se svým spolezcem Philem, jsem byl hlavně kvůli veletrhu práce. Takže v den odjezdu jsem rozdal svoje CV, na všechny jsem se hezky usmál, ale bez jakýchkoli nadějí jsem za 2 hodiny seděl v autě a uháněl s Philem do Wyomingu. Po 4 hodinách jízdy telefonát: "Tak, pane Mazáčku, co děláte zítra v 10:30 ráno? Máte čas na interview tady v Butte?" – "Ehh... Jo, jasně, v 10:30, no problem, budu tam" ...Fuuuu....k! Takže otočka, 4 hodiny jízdy zpět a ráno pěkně v sáčku a naleštěných botách nástup. Phil kupodivu proti této eskapádě vůbec neprotestoval,

neboť přípravu na tento výlet strávil tak, že 2 dny v kuse zvracel, takže byl za jeden extra den na zotavení celkem rád. A počasí bylo nakonec taky o ten den později lepší. Takže přesně o 24 hodin později přijíždíme “opět” do cílové lokality, vyzvedáváme permit a pytlík na hovno (opravdu slouží k tomu účelu!) a těšíme se na zítřka. Plán je to dát za 2 dny, což vyžaduje ne nějak závratné, ale konstantní tempo, a hlavně – lehký batoh. Lezeme oba se stejným 25l batohem. Balení (ještě v Butte) bylo zajímavé. Nakonec vyhrála po urputném boji varianta stan a microspacák (snad tenčí než Biker a jemu podobné). Já byl tedy pro variantu žádný stan a teplý spacák, ale byl jsem v našem dvoučlenném teamu nějakým způsobem přehlasován. K tomu do dvojice jedno poloviční lano, 6 frendů, sada vklíněnců a hromada protein bars (vaření jsme totiž také zavrhli). V 5 ráno plni očekávání vyrážíme a klikatíme se serpentinami pod první vrchol – Teewinot Mtn. Je to hnedka ze začátku docela palba do kopce s převýšením 1700 m. Lano zatím necháváme v batohu, má to být jenom scramble. Nebe je po rozbřesku vymetené a viditelnost z vrcholu je úžasná. Následuje prudký a celkem technický sestup, traverz přes další 2 celkem nevýznamné hrby, z kterých se ale z obou musí slaňovat. Z toho druhého se nám slaňovat nechce, takže volíme celkem divoké slézání po lehkých, ale vyledněných policích. Posléze litujeme, protože nám to trvá rozhodně déle než slanění. Z malého sedla nás čeká asi 60m ukloněná stěna, pod kterou Phil nachází mrtvou myš s hlavou přimáčknutou pod kamenem – další z obětí pádu kamení v horách! Lehká stěna ústí na spodním okraji malého ledovce, který obcházíme ze strany, a s trochou bloudění se dostáváme na vrchol Mt. Owen, odkud se nám plně otvírá pohled na celkem mohutnou severní stěnu Grand Teton, kterou máme ještě dnes v plánu. Údajně orientačně náročný sestup zvládáme celkem v pohodě až na poslední krok –zůstáváme moc vysoko na hřebeni a čeká nás asi 5 slanění (namísto avizovaných 2) do zářezu s příznačným názvem Gunsight Notch. Z něho nás

čekají dnešní první lezecké délky s lanem. V zářezu to pěkně protahuje, takže jsem celkem rád, že Phil tahá první délku, protože já mám celkem zmrzlé ruce. Skoro nespravedlivě tedy můžu naskočit do délky druhé, kterou si nadmíru užívám. Skoro celá totiž vede po útvarech připomínajících tufy jako někde v Turecku nebo na Kalymnosu – přitom tady je to vše žula nebo rula! Dále už zase bez lana na vrchol ramene jménem Grand Stand a před 16. hodinou se pouštíme do pravé severní stěny GT, konkrétně do cesty Italian Cracks. Víme, že musíme celkem mastit, abychom byli na vrcholu ještě za světla. Na střídačku lezeme celkem pěkné 4 délky. Je tady dle očekávání kláda, takže skoro vše lezeme v rukavicích. Největší obtíže jsou za námi (to si alespoň myslíme) a lehkým traverzem se dostáváme pod vrcholové délky. Tam nás ale čekají 2 vyladěné komíny, které náš postup rozhodně nezrychlují. Nakonec je z toho asi nejtěžší místo celého traverzu, protože se díky ledu není čeho chytit a na co si stoupnout (cepíny nemáme). Nakonec to nějak vybojujeme a míříme na vrchol. Už hodně cítíme výšku (žádná aklimatizace neproběhla), takže se oba víc než na vrchol těšíme na sestup. Na vrcholu Grand Teton (4197 m) jsme těsně před západem slunce a máme tím pádem možnost sledovat úchvatnou hru stínů, kterou celý masiv rozehrává na jezerech a planinách na východě. Moc se ale nezdržujeme a oba s trochu bolavou hlavou začínáme slézat. Phil sestup zná, byl na vršku před rokem jinou cestou, takže nás bezchybně vede dolů do sedla jménem Lower Saddle, kde to zase z předchozí návštěvy znám i já a kde nás kromě tmy čeká také typický, snad nikdy neustávající vítr. Doplnili jsme vodu, postavili stan, najedli se a spokojeně jsme celou noc... probděli. Teda alespoň já, protože jsem se do malinkého stanu moc nevešel a svojí výškou jsem ho víceméně v jednom směru napínal. Připomínám, že celou noc byla vichřice, která stanem (a tedy i mnou) lomcovala. Phil, protože je asi o metr menší, myslím spokojeně spal. Někteří z nás se tedy ráno probudili, zatímco někteří se rána dočkali! Aby toho ne-

bylo málo, hned po rozbřesku mě čeká klíčové místo celého traverzu – vykonání potřeby do výše zmiňovaného pytlíku, a to ve vichřici s nárazy údajně přes 70 mph! Zkušenost zajímavá, ale nevím, jestli ji můžu přímo doporučit. Moc tedy neotálíme a ze sedla, kde to profukuje nejvíce, rychle mizíme do severního hřebene Middle Teton. Já kupodivu trefuji správnou cestu v délce, která vede trochu za roh, zato Phil nás pln dobrých úmyslů posílá úplně mimo směr, což pro mě znamená další eklhaft komín, ale poté celkem pěkné lezení, které bychom jinak (ve správné linii) vynechali. Aby to bylo spravedlivé, z vršku Middle Teton nás pro změnu posílám mimo směr já, takže se na vršek musíme vracet a znova a lépe začít sestupovat, tentokrát správným kuloárem. Tyto dvě navigační chyby nás stály dost drahocenného času a pohled na dalších šest vrcholů, které bychom rádi ještě dnes stihli, nás nutí přidat na tempu. Sbíháme tedy kuloárem a proti větru se tlačíme směrem k South Teton, nejlehčímu a nejpřístupnějšímu vrcholu v hlavním masivu, ke kterému směřuje z údolí hned několik skupinek lidí. S vypětím všech sil skoro sprintujeme suťoviskem na vršek. Nevěřícím turistům vysvětlujeme, že “už jenom 5”. Ale vzhledem k tomu, že je právě poledne, to zas až taková výhra není. Společně s Michalem Tučným si spíš zpíváme: “Ještě dlouho cestu mám...” (Phil asi anglickou verzi) a vrháme se do dlouhého slézání následovaného jednou lezeckou délkou na další vršek – Ice Cream Cone. To by mělo být naše poslední lezení s lanem, pokud nepočítáme slanění. A právě hned další slanění mohlo celý podnik ukončit nebo přinejmenším narušit. Phil si totiž při slanění sám na sebe lanem poslal kámen asi velikosti fotbalového míče, kterému se naštěstí vyhnul, ale který ho lehce štrejchl do holeně. Díra v holeni nevypadala úplně vábně, ale zlomené to nebylo, a tak jsme mohli vesele pokračovat. Kromě nějakého toho nezbytného bloudění jsme se celkem v dobrém tempu přenesli přes další 2 vršky a Phil nás neomylně navedl dlouhým a nepřehledným traverzem v úbočí hřebene pod vršek poslední. Nutno říci, že jsem mu

moc nevěřil a po celou hodinu traverzování jsem byl presvědčen, že jsme úplně v pr... , a tím pádem tady někde budeme muset strávit noc. Opak byl ale pravdou a my jsme najednou stoupali po celkem jednoznačné pěšince k našemu poslednímu vrcholu – Nez Perce. Ale stále nebylo vyhráno. Vítr opět nabral na obrátkách, takže bylo celkem těžké udržet rovnováhu. Já to ještě celkem zvládal, ale Phil, který váží asi 50kg, měl několikrát namále, když se vítr opřel do jeho batohu a Phil začal dělat nechtěné stoosmdesátky! Nakonec batoh raději asi 200 m pod vrcholem sundal a dál šel bez něj. V jednu chvíli jsme i uvažovali, že bychom se měli navázat, ale představa, že Phil na druhém konci lana vlaje a já ho řídím jak draka, nebyla ani pro jednoho z nás úplně lákavá. Plížením plazením vpřed nakonec dorážíme v 17:45 na vrchol. Dobožováno! Skoro. Jedna rychlá fotka a hurá dolů. Jedno slanění, hodina slézání a hodina sestupu po moreně nás přivádějí za soumraku na celkem upravený trail v Garnet Canyon. Odtud už za svitu čelovek scházíme (jak výškově, tak psychicky) další hodinu k autu, čímž zakončujeme naše 41 hodinové kolečko. Jak to říkají ti výškoví horolezci? Žádná hymna se tam nehraje, žádná euforie, jen vyčerpání. Tak nějak jsme si také připadali . Ale byli jsme rádi, že jsme to ve zdraví přežili a zvládli za dva dny. Jen do toho místního pivovaru, kde jsme měli slíbené pivo zdarma, jsme to už večer nestihli. Tak jsme tam holt museli až další den v 10 ráno, když otevřeli. Nakonec, říká se, že v hospodě je líp než na světě..., tak co se hnát někam do kopců. Ale pro ty, které by ty kopečky přece jenom zajímaly, je tu několik suchých faktů. Grand Traverse je lezecká hřebenovka hlavního masivu v Grand Teton NP na hranici Wyomingu a Idaho. Vzhledem k tomu, že hlavní masiv tvoří jakousi podkovu, dá se celý traverz udělat jako okruh s přibližnou délkou 23km, při kterém nastoupáte celkově cca 4000 výškových metrů. Lezení je maximálně 5.8 (V+ UIAA), ale naprostá většina je 4th class, tedy bez lana. Za den se to určitě udělat dá, ale chce to znát trasu, protože více než o lezeckých schopnostech je

to o navigaci. Pro zájemce, kteří zapadají do výkonnostní kategorie Steck, Jor-net apod., má nynější rekord hodnotu 6:30 hod! Good Luck!

Hore zdar!

Michal Mazi Mazáček, Kalispell, MT, 25. 1. 2017

Sasko

Článek bez většího sdělení, pisálkovská úroveň nulová... No... co naplat i takový může být čtení v ročenke LKP. SASKO! Někdo jste tam byl, někdo ještě ne. Už dávní předkové z LKP objevili krásy super pevného pískovce v Sasku. Mně se letos povedlo párkrát sem zavítat a uvést se v úžas z těch všech stěn, hran, spár, komínů, rajbasů, převisů nebo "alter wégů", "hard-core wégů" nebo prostě jenom z "obyč klasik supr krásných wégů". Průvodce jsou v knihovně LKP, stačí jenom zajít do Sagita Outdoor vybrat si barvu průvodce podle oblasti, kterou chcete navštívit. Schmilka, Rathen, Affenstein, Pfaffenstein... To je něco podobného jako Prachov, Hrubice nebo Drábky. Jenom kvalita pískovce je nerosrovnatelně jiná. Ohledně rozložení cest je to stejný jako všude jinde, není problém narazit na zkřížený lebky s hnátou, ale není problém narazit na cesty typu "Východního Obelisku" (jenom jsou ještě 2x - 3x delší). Chápeš?!? Prostě super lezeckej orgasmus!

Jestli nechápeš, tak pojed' a pochopíš, proč tě lákám na lezení právě tam! Nejlíp třeba už v březnu, ale určitě už v dubnu tam bude podmínka jako řemen! Loni se dalo lézt už od začátku března, letos to snad půjde taky, doufám...

Stačí si jen sbalit batůžek, nabalit hodně smyček, 80metrový lano se taky hodí, koupit si nějaký lahváče na cestu, sbalit si spacák (přeci jenom je to kus cesty a ty bivaky jsou tam krásný) a připravit si něco do čeho chytnete oči, až vám vypadnou z důlků. Možná taky toaleták by nebyl zlej, aby se z toho člověk nepo...

Lezecký kroužek Prachov 1907, Husova 59, 506 01 Jičín

Už máš zpocený prsty, jen to čteš? Tak právě na tebe je mířen tenhle článek!

Lachtan ml.

Členské příspěvky LKP a ČHS na rok 2017

LKP

děti, dorost, nevýdělečně činní	100 Kč
ostatní	200 Kč

ČHS

děti a mládež do 18 let (nar. 1999 a mladší)	100 Kč
děti a mládež do 18 let, alespoň 1 rodič v ČHS (rodinné členství)	zdarma
junioři od 19 do 25 let (nar. 1998 - 1992)	300 Kč
dospělí 26 - 60 let (nar. 1991 - 1957)	400 Kč
senioři 61 let a starší (nar. 1956 a dříve)	zdarma

